

Til lovforslag nr. L 257. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 11. juni 1992

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven m.v.

(Familiesammenføring, effektivisering af asylsagsbehandlingen m.v.)

Udvalget har behandlet lovforslaget i flere møder og har herunder stillet spørgsmål til justitsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Endvidere har udvalget modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra:

Arbejdernes Kooperative Byggeförening,
Boligfonden for Enlige Mødre og Fædre,
Det Retsvidenskabelige Institut A, professor
Eva Smith,

Due-Hansen, H., Varmark,

IND-SAM,

Indvanderrådet,

Kvindecenterfonden Dannerhuset,

Kvindehjemmet i København,

Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske,

Mellemfolkeligt Samvirke,

Mødrehjælpen af 1983,

Restaurations- og Bryggeriarbejder Forbundet og A-kasse og

SAS.

Der er af justitsministeren og af nogle mindretal stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstiller et *flertal* (Socialdemokratiets, Venstres, Det Konservative Folkepartis, Centrum-Demokraternes og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de af justitsministeren stillede ændringsforslag.

Flertallet ønsker at fremhæve betydningen af, at det på udlændingeområdet på ny er et

meget bredt flertal af partier, der står bag forslaget til en ændring af udlændingeloven.

Flertallet har grundigt overvejet, inden for hvilke tidsfrister der skal være mulighed for at foretage inddragelse af en meddelt opholdstilladelse over for udlændinge. Med ændringsforslaget om at forlænge den hidtidige frist på 2 år til 3 år tilgodeses det hensyn bag udlændingeloven, der tilsiger, at en udlænding som udgangspunkt skal udrejse, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede.

Flertallet er af den opfattelse, at det særlig bør sikres, at udenlandske kvinder, der ophæver samlivet med deres herboende ægtefælle som følge af dennes voldsudøvelse mod dem, ikke automatisk skal udsendes af landet. Det er efter flertallets opfattelse nødvendigt også at tage særlige hensyn med henblik på at tage højde for de situationer, hvor en kvinde ved en udsendelse henvises til en yderst usikker tilværelse i hjemlandet.

Flertallet har noteret sig den praksis, der allerede i dag følges af Justitsministeriet efter udlændingelovens § 19, stk. 5, og udlændingelovens § 26. Der bliver her ved spørgsmålet om inddragelse af opholdsretten taget hensyn til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder til varigheden af opholdet her i landet og endvidere til, om inddragelsen af opholdsretten må antages at virke særlig belastende for den pågældende person.

Alligevel finder udvalgets flertal, at der i forbindelse med forlængelsen af den i § 19, stk. 2, nævnte frist på 2 år er særlig anledning til en hensyntagen over for udenlandske kvinder,

hvis ægteskabelige samliv ophæves som følge af ægtefællens voldsudøvelse. Flertallet finder således, at udlændingemyndighederne i de tilfælde, hvor et ægteskabeligt samliv ophæves under denne forlængede frist i § 19, stk. 2, ved afvejningen af de hensyn, der taler imod inddragelse af opholdsretten, jf. lovens § 26, bør tillægge det betydelig vægt, om samlivet ophører på grund af ægtefællens voldsudøvelse mod kvinden. Dette gælder ikke mindst i de tilfælde, hvor den udenlandske kvindes personlige forhold giver grund til at tro, at det vil være vanskeligt for hende at vende tilbage til en tålelig tilværelse i hjemlandet.

Med henblik på at modvirke risikoen for misbrug og omgåelse i denne forbindelse, er det flertallets opfattelse, at det må være en forudsætning for de nævnte princippers anvendelse, at det kan godtgøres, at kvinden har været udsat for fysisk voldsudøvelse fra den herboende ægtefælles side, at denne voldsudøvelse er den reelle årsag til samlivets ophævelse, og at kvinden ikke kan vende tilbage til en tålelig tilværelse i hjemlandet.

Flertallet har bemærket det, der anføres i lovforslagets bemærkninger om ændring af bekendtgørelsen om ægteskabs indgåelse med henblik på, at alene personer med lovligt ophold i Danmark i form af opholdstilladelse, visum eller som visumfri udlændinge kan indgå ægteskab (eller registreret partnerskab) her. Flertallet ønsker imidlertid at betone vigtigheden af, at der som anført bl.a. i bemærkningerne til lovforslagets nr. 6 dispenseres fra dette krav i tilfælde, hvor en asylansøger har haft længerevarende ophold her i landet og opnået reel tilknytning til den herboende person, med hvem ægteskabet agtes indgået.

Flertallet har noteret sig den skitse til en praktisk fremgangsmåde, hvorefter Hongkongborgere med særlig tilknytning til danske virksomheder kan modtages her i landet.

Flertallet er af den opfattelse, at den skitse-rede ordning skal hvile på den udtrykkelige forudsætning, at de berørte virksomheder giver tilsagn om et længerevarende, normalt flerårigt, arbejdstilbud her i landet som forudsætning for meddelelse af opholdstilladelse til gruppen af centrale, ledende medarbejdere fra de danske virksomheders Hongkongfilialer. Virksomhederne må dermed reelt påtage sig varigt at sørge for de pågældende medarbejde-

res beskæftigelse og aflønning efter ankomsten her til landet.

Flertallet har noteret sig, at Justitsministeriet efter gennemførelsen af de i lovforslaget angivne initiativer med henblik på en effektivisering af asylsagsbehandlingen vil undersøge mulighederne for at søge sagsbehandlingstiden yderligere nedbragt.

Justitsministeren har i denne forbindelse givet tilsagn over for Retsudvalget om at nedsætte et udvalg med henblik på en effektivisering af asylsagsbehandlingen. Retsudvalget har i den forbindelse modtaget følgende fra justitsministeren om kommissoriet for og sammensætningen af et sådant udvalg:

»På baggrund af de seneste års udvikling inden for antallet og sammensætningen af asylansøgere i Danmark samt de erfaringer, der er indhøstet i forbindelse med myndighedernes behandling af asylsager i 1. instans og klageinstanser og i lyset af udviklingen i det internationale samarbejde vedrørende behandlingen af asylansøgninger samt den opstramning af asylsagsbehandlingen, der følger af gennemførelsen af lov om ændring af udlændingeloven, skal udvalget overveje, hvorledes sagsbehandlingen i asylsager yderligere kan styrkes og fremskyndes bl.a. i relation til klageadgange og tidsfrister. Udvalget kan herunder overveje såvel administrative foranstaltninger som mulige lovændringer med henblik herpå, f.eks. ændringer i kompetencereglerne.

Udvalget bør i den forbindelse overveje, om den nuværende ordning, hvorefter Justitsministeriet tager stilling til ansøgninger om opholdstilladelse af humanitære grunde for asylansøgere, er hensigtsmæssig, samt beskrive fordele og ulemper ved en eventuel ændring af denne ordning, f.eks. således at det er Flygtningenævnet, der tager stilling hertil.

Udvalget bør endvidere tage op til overvejelse, om de eksisterende muligheder for at meddele asyl samt meddele opholdstilladelse af humanitære grunde er dækkende for alle situationer, hvor forholdene i en asylansøgers hjemland er under forandring f.eks. på grund af krigs- eller borgerkrigshandlinger, som kan have midlertidig karakter, og i givet fald stille forslag til en løsning heraf.

Udvalget bør endelig overveje Flygtningenevnets sammensætning, herunder om den nuværende sammensætning af nævnet skønnes

hensigtsmæssig bl.a. med hensyn til at sikre nævnets uafhængighed.

Udvalget skal sammensættes med repræsentanter for udlændingemyndighederne, Udenrigsministeriet, Advokatrådet og Dansk Flytningehjælp.

Der gives udvalget adgang til at fremkomme med indstillinger inden for de områder, der er fastsat i kommissoriet for udvalgets arbejde. Det forudsættes, at de første indstillinger fra udvalget foreligger senest primo 1993.«

Flertallet har således bemærket det i lovforslaget anførte, hvorefter de foreslåede initiativer med henblik på en effektivisering af asylsagsbehandlingen alene er et første led i bestræbelserne på en markant nedbringelse af sagsbehandlingstiden i asylsager. Men også en nedbringelse af sagsbehandlingstiden til de i forslaget nævnte 8-9 måneder regnet fra det tidspunkt, hvor asylsagen tages under realitetsbehandling, vil i sig selv nødvendiggøre en meget væsentlig opstramning af asylsagsbehandlingen og en tilførsel af yderligere ressourcer, således som der er redegjort for det i lovforslagets bemærkninger. Flertallet vil imidlertid også stærkt understrege betydningen af, at den tid, der medgår til afgørelsen af, om en asylansøger kan afvises til et sikkert tredjeland, nedbringes mest muligt. Flertallet har derfor som et bilag til betænkningen optaget et notat af 13. maj 1992 om asylsagsbehandlingen efter vedtagelsen af dette lovforslag. I dette notat redegøres der for den opstramning, der må ske i alle led af asylsagsbehandling, og for de muligheder, der med lovforslaget er for at gennemføre en skærpelse af praksis vedrørende opsættende virkning og med hensyn til behandling af ansøgninger om genoptagelse enten af asylsagen eller af sager om humanitær opholdstilladelse.

Herudover er det flertallets opfattelse, at mulighederne for en yderligere nedbringelse af sagsbehandlingstiden nøje bør undersøges og vurderes. Ikke alene hensynet til en effektiv administration på dette område, men også hensynet til asylansøgerne taler herfor. Flertallet har derfor med tilfredshed noteret sig den beskrevne opgave og sammensætningen af det kommende udvalg nedsat af Justitsministeriet med henblik på en effektivisering af asylsagsbehandlingen.

Flertallet lægger til grund, at justitsministeren har forpligtet sig til alene at lade bestemmelsen om politiets adgang til at optage fingeraftryk og personfoto af udlændinge anvende i de tilfælde, hvor der ved indrejsen kan være tvivl om identitetsspørgsmålet. Derimod skal Justitsministeriet efter flertallets opfattelse være forpligtet til at forelægge Folketinget resultatet af forhandlinger om et eventuelt udvidet europæisk samarbejde på dette område. Folketinget vil dermed få lejlighed til at tage stilling til en detaljeret regulering af adgangen til at optage fingeraftryk og personfoto af udlændinge og udveksling af sådanne oplysninger mellem landene på et tidspunkt, hvor konturerne af det internationale samarbejde på området vil kunne præsenteres.

Flertallet har noteret sig, at det i forbindelse med omformuleringen af udlændingelovens § 36 om frihedsberøvelse af udlændinge er tilkendegivet, at ændringen alene indebærer, at der hermed gives adgang til at frihedsberøve asylansøgere, som udebliver fra en afhøring ved Direktoratet for Udlændinge eller politiet, hvortil de pågældende er indkaldt. Flertallet forudsætter, at frihedsberøvelse i disse tilfælde sker efter en konkret vurdering, og at det sikres, at frihedsberøvelsen ikke udstrækkes ud over det tidsrum, som er nødvendigt for at sikre ansøgerens tilstedeværelse ved afhøringen.

Flertallet forudsætter endvidere, at man ved administrationen af bestemmelsen i § 9, stk. 4, hvorefter udlændingemyndighederne i visse tilfælde af familiesammenføring med ægtefæller og børn kan stille krav om, at den herboende, som har forsørgelsespligt efter de almindelige regler herom, godtgør at kunne forsørge sin familie, vil være opmærksom på tilfælde, hvor der er tale om uventede sociale begivenheder. For familier vil der i denne situation helt typisk være tale om, at der foreligger sådanne menneskelige hensyn og eventuelt en sådan tilknytning til landet bl.a. som følge af opholdets længde, og at der ikke efter bistandsloven bør træffes beslutning om hjemsendelse.

Flertallet har endelig noteret sig den tilkendegivelse, som socialministeren har afgivet over for Retsudvalget med hensyn til at ville fremkomme med lovforslag om en repatrieringsordning i folketingsåret 1992-1993. Det er efter flertallets opfattelse af stor vigtighed,

at der nu kommer et konkret udspil om en re-patrieringsordning.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men vil stemme for de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Mindretallet finder, at lovforslaget på afgørende punkter bryder med mange års praksis i danske udlændingebestemmelser om ikke at diskriminere mellem danske og herboende udlændinge og mellem forskellige grupper af udlændinge, en praksis, der går meget længere tilbage end den første udlændingelov fra 1983.

Lovforslaget er diskriminerende over for bestemte grupper af indvandrere, nemlig dem, der kommer fra andre lande end de nordiske eller EF-lande, og som ikke kommer hertil for at blive gift med en dansker eller en nordisk statsborger.

Uden nogen angiven begrundelse i bemærkningerne fjerner lovforslaget fundamentale gældende retskrav, der har eksisteret i dansk ret, længe før Danmark fik sin første udlændingelov i 1983, og som er baseret på de grundlæggende regler om familiens enhed, der har krav på samfundets og statens beskyttelse, sådan som disse kommer til udtryk dels i FN's Menneskerettighedserklæring, dels i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det gælder 7-års-kravet for familiesammenføring dels med ægtefæller, dels med gamle forældre. Det gælder også kravet om at forhøje forældrealderen fra 60 til 65, før der kan ske familiesammenføring.

Med hensyn til at sætte et 18-års-krav ind i reglerne om ægtefællesammenføring kan regeringen naturligvis have den meget forståelige holdning, som mindretallet faktisk deler, at unge mennesker ikke bør binde sig i et ægteskab, før de er 18 år. Alligevel indeholder den danske ægteskabslov en dispensationsregel, samtidig med at der i dansk kultur er en næsten fuldstændig accept af børn født uden for ægteskab og unge menneskers samliv uden ægteskab. En sådan accept findes ikke i mange andre kulturer, hvorfor en 18-års-regel højst vil udskyde en familiesammenføring, men ikke et ægteskab.

Mindretallet har intet imod, at forsørgelseskravet, således som det er udformet i gældende lov, søges fastholdt, men med de restriktive

formuleringer, der er kommet ind i lovforslagets nye regler, frygter mindretallet, at retskravet på familiesammenføring også med ægtefæller og børn kan komme til at vige for forsørgelseskravet.

Mindretallet vender sig på det bestemteste mod en forlængelse fra 2 til 4 år for et ægteskabs varighed, før en udenlandsk ægtefælle kan få varigt ophold i Danmark. Der er ikke sandsynliggjort nogen sammenhæng mellem en sådan forlængelse og forhindring af proformaægteskaber. Derimod er der utallige tragedier allerede i kølvandet på den nugældende to-års-regel, når kvinder, især kvinder med børn, føler sig tvunget til at blive i et uudholdeligt ægteskab af angst for ellers at blive sendt tilbage til hjemlandet til en endnu mere usikker tilværelse. En 4-års-regel vil gøre det generelt vanskeligere for en udvist at finde sig til rette igen i hjemlandet.

Mindretallet vender sig ligeledes mod forslaget om, at en person med flygtningestatus skal kunne hjemsendes efter myndighedernes bestemmelse inden for en fireårig periode. I betragtning af, hvor ofte der har været modstridende rapporter om forholdene i flygtninges hjemland, og hvor hurtigt forhold, der en tid syntes at være stabile, igen er blevet usikre, frygter mindretallet, at den foreslåede bestemmelse generelt vil være medvirkende til at skabe en tilstand af usikkerhed blandt flygtninge, der mere end andet har brug for at kunne falde til ro i deres asylland.

Mindretallet vender sig ligeledes mod, at justitsministeren nu ved bekendtgørelse vil forhindre udlændinge i at gifte sig i Danmark, hvis de ikke har opholdstilladelse. Forslaget er naturligvis vendt mod asylansøgere, og det er ligesom de fleste af justitsministerens forslag til ændringer af loven gennemsyret af mistillid til udlændinge og til de danskere, der omgås dem. Det forekommer generelt helt uhyrligt, at justitsministeren skal til at sætte sig til dommer over, hvem voksne mennesker må gifte sig med (når der ikke er tale om blodskam). Det kunne jo faktisk forekomme, at der opstod kærlighed gennem kendskab, det sker jo også, når danskere begiver sig til udlandet.

Mindretallet vender sig mod øget adgang til at fængsle og optage fingeraftryk af asylansøgere. Der fængsles allerede i dag i stor ud-

strækning, og optagelse af fingeraftryk bør følge reglerne i retsplejeloven.

Med hensyn til lovforslagets nr. 10 skal mindretallet pege på, at den store stigning i ambassadeansøgninger om asyl har sammenhæng med den adgang, der i 1986 blev givet til at afvise asylansøgninger ved grænsen, § 48 stk. 2. Den foreslåede ændring skaber imidlertid meget stor retsikkerhed og bør ikke gennemføres, medmindre der knyttes personer med særlig indsigt i flygtningespørgsmål til de ambassader, hvortil der i perioder indgives mange ansøgninger.

I øvrigt foreslår mindretallet § 48, stk. 2, ophævet. Efter indgåelse af Den Europæiske Asylkonvention er der jo fastsat regler for, hvordan asylansøgninger skal behandles inden for EF-området. Det betyder, at afvisningsbestemmelsen i § 48, stk. 2, kun skal træde i anvendelse over for personer uden for EF-området. Det er jo netop her personer med egentlig asylbehov befinder sig, hvorfor en sådan bestemmelse ikke bør findes i en dansk udlændingelov, så meget mere som en lignende bestemmelse ikke findes i andre EF-lande og der i øjeblikket foregår bestræbelser på at tilnærme asylreglerne til hinanden i de forskellige EF-lande. I denne situation bør Danmark ikke foregå de andre lande med dårlige eksempler. Skulle der ikke kunne skabes flertal for en ophævelse af § 48, stk. 2, bør der alternativt indføres en regel om, at personer, der ankommer til den danske grænse for at bede om asyl, under alle omstændigheder får ret til at rådføre sig med en repræsentant for UNHCR/Dansk Flygtningehjælp. Det er et krav, der har været fremført af alle menneskerettighedsorganisationer siden 1986, og som er det mindste, der kunne gøres for at afbøde de negative virkninger af afvisningsreglen.

Derudover foreslår mindretallet § 59 a ophævet. Den stammer ligeledes fra lovændringen i 1986 og har været skarpt kritiseret af menneskerettighedsorganisationer og flygtningeorganisationer, fordi den overlader den meget vanskelige bedømmelse af en rejsendes papirers gyldighed til et transportselskab. Det må være en statsopgave at vurdere en persons adgang til et land, en vurdering med så store menneskelige konsekvenser, at det er umenneskeligt at overlade det til et selskab, der har en helt anden funktion. Netop denne regel er én,

der har haft negativ afsmitning på andre EF-lande. Efter at Danmark indførte den, er den blevet indført i flere andre lande i Europa.

I bemærkningerne til lovforslaget beskæftiger justitsministeren sig med, hvorledes den ofte meget lange sagsbehandlingstid for asylansøgere kan nedbringes. Mindretallet hilser sådanne overvejelser velkommen. Det er for de fleste asylansøgere invaliderende at vente på en afgørelse af en asylansøgning i flere år, og enhver, der har beskæftiget sig med flygtninge, kan bekræfte, at integrationsarbejde er væsentlig mere vanskeligt med flygtninge, der har ventet op til to år på at få asyl, end med flygtninge, der har fået deres asylgodkendelse i løbet af et par måneder. Mindretallet støtter derfor helhjertet, at der tilføres Direktoratet for Udlændinge flere ressourcer, så det aldrig bliver af ressourcemangel, at en sag ikke færdigbehandles inden for en rimelig tid. Måske ville det styrke behandlingen af en asylansøgning i første instans, hvis direktoratets egne ansatte foretog de nødvendige afhøringer af asylansøgere, således at politiets rolle alene blev at indsamle de informationer, som de har flere erfaringer med at indsamle. Mange asylansøgere har fra deres hjemland meget dårlige erfaringer med politiet og er tilbøjelige til at overføre disse erfaringer, når de sidder i en afhøringsituation hos dansk politi. En tilførsel af tilstrækkelige ressourcer til direktoratet ville tilsvarende spare ressourcer, der i dag bruges til drift af asylcentre.

Mindretallet kan støtte justitsministerens forslag om, at det er den myndighed, der træffer afgørelse i asylsagen, der træffer afgørelse om udvisningen og udrejsefrist, for så vidt sagen ikke ankes. Mindretallet har ofte undret sig over, hvorfor der åbenbart går så lang tid fra en endelig afgørelse er truffet, til en faktisk udvisning finder sted. Mindretallet vender sig derimod skarpt mod ministerens forslag om, at genoptagelse af en sag i Flygtningenævnet, ansøgning om humanitær opholdstilladelse eller klage til Ombudsmanden ikke skulle have opsættende virkning. Så længe en sag ikke er endelig afgjort, må asylansøgeren ikke udvises, da udvisning kan få de mest alvorlige konsekvenser, især hvis vedkommende udvises til det land, han/hun er flygtet fra. Efter de foreliggende oplysninger genoptager Flygtningenævnet kun sager, hvis der er dukket nye mo-

menter op i sagen, og det sker typisk, hvis der går lang tid mellem et endeligt afslag og en faktisk udsendelse.

Mindretallet har også noteret sig ministerens bemærkninger om en vis indvandring af borgere fra Hongkong. Mindretallet er enig med ministeren i, at der kan være grund til for Danmark at åbne muligheden for en vis indvandring, ikke mindst i lyset af, at der skal aftales fælles immigrationsregler mellem EF-landene. Mindretallet undrer sig imidlertid over, at ministeren samtidig med denne åbning vælger at stramme reglerne for dem, der faktisk ønsker ophold i Danmark, og som har en vis tilknytning hertil, samt at ministeren ikke finder, at visse personer fra Øst- og Mellemeuropa måske havde lige så stor tilknytning til Danmark som visse Hongkongborgere.

Det værste ved de stramninger af udlændingeloven, der er præsenteret her, er, at de er gennemsyret af mistænkeliggørelse af udlændinge, der kommer til Danmark. Denne holdning svækker ikke den fremmedangst og det fremmedhad, der desværre er blevet en del af den danske hverdag. Tværtimod ville en styrket oplysning om, hvor få udlændinge der faktisk befinder sig i Danmark, og som søger hertil, måske kunne berolige danskerne. Samtidig ville en øget positiv debat om Danmarks del af den rige verdens globale ansvar over for flugt og nød i den tredje verden måske medvirke til, at danskerne generelt blev mere positivt stemt over for fremmede iblandt os.

Mindretallet har noteret sig, at der i justitsministerens lovforslag intet er medtaget om repatrieringshjælp til flygtninge, der ønsker at vende tilbage til deres fædreland, til trods for at en tilbagevendende er endemålet for ethvert flygtningearbejde. Mindretallet vil fastholde socialministeren på den tilkendegivelse, der fremgår af flertallets betækningsbidrag.

Med hensyn til de af justitsministeren stillede ændringsforslag vil mindretallet undlade at stemme. Mindretallet erkender, at ændringsforslagene mildner justitsministerens lovforslag, men tænsen er den samme, og der tages ikke højde for de menneskerettighedsproblemer, der ligger i lovforslaget, om at foretage en konkret forsørgelsesvurdering i forbindelse med flygtninges familiesammenføringer.

Et andet mindretal (Fremskridtspartiets

medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

For Fremskridtspartiet har dette lovforslag været et lille bitte skridt i den rigtige retning. Fremskridtspartiet havde håbet på et mere gennemgribende lovforslag, specielt da begge regeringspartierne i lange tider har talt om, at: »nu skal der strammes op på udlændingeområdet«.

Det er desværre kun blevet til ordene fra regeringspartierne, og ordene er kun blevet sagt i forsamlingshusene og til pressen. Så snart det kommer til det afgørende punkt i Folketinget, svigter modet, og man tænker mere på at blive siddende og takkes Socialdemokratiet end på at føre den politik, som man har lovet vælgerne.

Fremskridtspartiet har med sine ændringsforslag forsøgt at gøre lovforslaget bare tilnærmelsesvis i overensstemmelse med, hvad der er nødvendigt for, at lovforslaget gør op med det problem vi har i dag, og bliver i overensstemmelse med befolkningens ønsker om udlændingepolitikken.

Fremskridtspartiet havde gerne set ændringer og opstramninger på langt flere punkter, men da der skal være identitet mellem lovforslaget og de stillede ændringsforslag, må Fremskridtspartiet se sig henvist til at fremsætte egne lovforslag.

Siden fremsættelsen har justitsministeren gentagne gange skrevet og udtalt, at det er sagsbehandlingstiderne, der skal gøres noget ved, og at det skal ske ved at begrænse anke- og klagemulighederne. Alligevel er der ikke taget effektivt fat på det problem i lovforslaget.

Hvis ministeren virkelig ønsker at give nogle rimelige sagsbehandlingstider og vil nøjes med de instanser, som er nødvendige, kunne ministeren blot have indarbejdet det i lovforslaget.

Fremskridtspartiets forslag er, at ansøgningen om asyl kun skal behandles i 3 instanser: politiet (som modtagende myndighed), herunder Den Centrale Politiafdeling (DCP), Direktoratet for Udlændinge (DFU) som regeringens repræsentant, og sluttelig skal det være muligt at få prøvet sagen ved en rigtig domstol.

På den måde vil alle de unødvendige led blive luget væk. Dansk Flygtningehjælp, som blot er en eller anden privat forening, Flygtningesnævnet, som af uforståelige årsager har fået

dommerstatus, Justitsministeriet, som allerede er hørt via DFU, og så Ombudsmanden, som kun skal kontrollere den offentlige forvaltning, altså alle ganske unødvendige og kun sagsbehandlingstidsforlængende instanser i denne sammenhæng.

Endelig skal det være således, at afgørelserne er endelige, og sagen skal ikke kunne genoptages og prøves igen og igen.

Det vil være en effektiv nedskæring af sagsbehandlingstiderne til gavn for såvel de fremmede som skatteborgerne.

Havde justitsministeren fremsat et sådant lovforslag, ville det være rimeligt at bryste sig i medierne med, at her kommer forslaget, som vil begrænse sagsbehandlingstiderne.

Lovforslaget er ikke revolutionerende, men kun ganske små justeringer, og det var så, hvad der kom ud af både ministerens og regeringspartiernes politikeres store ord i medierne om, at nu skal der strammes op.

Lovforslaget er som sagt et skridt i den rigtige retning, men alt for lille.

Desuden tager Fremskridtspartiet afstand fra det til betænkningen optrykte notat, idet Fremskridtspartiet afgjort mener, at der ikke skal flere ressourcer og slet ikke markant flere ressourcer til, som det er formuleret. Endvidere er Fremskridtspartiet ikke enig i, at der skal nedsættes et udvalg til belysning af forkortning af sagsbehandlingstiderne, da Fremskridtspartiet allerede i ovenstående har skitseret, hvorledes sagsbehandlingstiden kan forkortes markant samtidig med, at der sker væsentlige besparelser.

Det er således ikke nødvendigt at tilføje flere ressourcer til området. Det vil kun være spild af gode skatte kroner.

Et tredje mindretal (Det Radikale Venstres medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget og til de stillede ændringsforslag ved 2. behandling.

Ændringsforslag

Til § 1

Af et mindretal (FP):

1) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2, udgår *litra c*.

2) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2, ændres i *litra d* »7 år« til: »12 år«.

Af justitsministeren, tiltrådt af et flertal (S, V, KF, CD og KRF):

3) I den under nr. 2 foreslåede affattelse af § 9, stk. 1, nr. 2, ændres i *litra d* »7 år« til: »5 år«.

4) Nr. 3 udgår.

5) Nr. 4 affattes således:

»4. § 9, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) Forældre over 60 år til en udlænding med tidsubegrænset opholdstilladelse. Opholdstilladelse kan dog i almindelighed kun gives, hvis ansøgeren ikke har andre børn i hjemlandet.«

Af et mindretal (FP):

6) I den under nr. 4 foreslåede affattelse af § 9, stk. 1, nr. 5, udgår i 2. pkt. ordene »i almindelighed«.

7) Nr. 5 affattes således:

»5. § 9, stk. 3, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 5, eller stk. 2, nr. 1, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren og godtgør at være i stand hertil.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 4, skal betinges af, at den person, der bor i Danmark, påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 2-4, skal endvidere betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, godtgør at være i stand hertil.

Stk. 5. Har en herboende person (garanten) påtaget sig at forsørge ansøgeren, jf. stk. 3 og 4, og søger ansøgeren senere hjælp efter lov om social bistand til forsørgelse, skal den pågældende henvises til at opnå hjælp til forsørgelse hos garanten. Er der af det offentlige ydet hjælp efter lov om social bistand, skal kommunen pålægge garanten at refundere det offentlige ethvert af de udlagte beløb. Sådant refusion kan af kommunalbestyrelsen inddrives hos garanten efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter.

Stk. 6. Opnår det offentlige ikke inden seks måneder efter udlægsgdatoen refusion af udlagte beløb, jf. stk. 5, udsendes ansøgeren af landet uden yderligere varsel.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 7.«

Af *justitsministeren*, tiltrådt et af *flertal* (S, V, KF, CD og KRF):

8) Nr. 6 affattes således:

»6. I § 18, stk. 2, og § 19, stk. 2, ændres »2 år« til: »3 år«.«

Af et *mindretal* (FP):

9) Nr. 9 affattes således:

»9. I § 40 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Optagelse af fingeraftryk og personfotografi af udlændinge skal foretages i forbindelse med behandlingen af enhver ansøgning om ophold og kan ske ved undersøgelse af, hvorvidt udlændingen lovligt opholder sig her i landet.«

Stk. 2 og 3 bliver herefter stk. 3 og 4.«

Af et *mindretal* (SF):

10) Efter nr. 10 indsættes som nyt nummer:

»01. § 48, stk. 2, ophæves.«

11) Efter nr. 12 indsættes som nyt nummer:

»02. § 59 a ophæves.«

Til § 2

Af *justitsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (S, V, KF, CD og KRF):

12) Den foreslåede ændring affattes således:

I § 4, stk. 2, ændres »2 år« til: »3 år«.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Udlændinge med ophold efter §§ 7 og 8 er flygtninge og skal derfor kun være i Danmark, indtil der bliver normaliserede tilstande i deres hjemland, eller til den konkrete risiko for den enkelte ved hjemvenden er væk.

Da udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7 og 8 således kun er midlertidigt i Danmark, til de igen kan rejse hjem til deres hjemland, vil det være urimeligt for deres familie at sammenføre dem i Danmark.

Til nr. 2

Når justitsministeren har valgt en årsbegrænsning på 7 år, hænger det givet sammen med, at det er den normale tid en udlænding skal have opholdt sig lovligt i Danmark for at kunne opnå dansk statsborgerskab. Da Fremskridtspartiet finder, at den grænse skal hæves til 12 år, foreslås hermed den samme årsbegrænsning i litra d.

Til nr. 3

I lovforslaget er der foreslået en frist på 7 års ophold her i landet som betingelse for tilladelse til familiesammenføring med ægtefælle til personer, der ikke er danske statsborgere, nordiske statsborgere, EF-statsborgere eller flygtninge.

Flertallet finder, at denne frist kan forkortes uden væsentlig skade for de hensyn, der begrundet lovændringen, idet også indvandrere, der har boet i Danmark i et kortere åremål end 7 år, formentlig kan antages at have opnået en sådan forankring til det danske samfund, at familiesammenføring med ægtefælle bør tillades. På den anden side bør fristen ikke være kortere end den frist, der fastsættes i udlændingelovens § 19 for inddragelse af opholdstilladelse, jf. ændringsforslag nr. 4. På denne baggrund foreslås fristen fastsat til 5 år.

Til nr. 4 og 5

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 3 og 4, at reglerne om familiesammenføring med forældre ændres for alle udlændinge (bortset fra EF-statsborgere) således, at forældrene skal være over 65 år gamle for at få tilladelse til at få familiesammenføring med et herboende barn. Denne aldersgrænse foreslås fastholdt til den gældende grænse på 60 år.

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 4, at det er en betingelse for familiesammenføring med forældre til personer, der ikke er danske statsborgere, nordiske statsborgere, EF-statsborgere eller flygtninge, at personen har boet i Danmark i 7 år. Af de grunde, der fremgår af bemærkningerne til ændringsforslag nr. 3, foreslås det, at denne frist udgår, således at det i disse tilfælde alene bliver en betingelse for opholdstilladelse til forældre over 60 år, at ansøgeren ikke har andre børn i hjemlandet. Som efter den gældende bestemmelse i udlændinge-

lovens § 9, stk. 1, nr. 5, giver den foreslåede bestemmelse udlændingemyndighederne adgang til i særlige tilfælde at tillade familiesammenføring med forældre til indvandrere, uanset om de pågældende har børn i hjemlandet. Foreligger der således en helt særlig begrundelse for ønsket om at komme her til landet – f.eks. hvor den herboende godtgør, at ansøgeren tidligere har boet hos ham i længere perioder og fortsat har behov herfor, fordi den pågældende bevisligt ikke har nogen forbindelse til børnene i hjemlandet (f.eks. fordi disse sidder i fængsel) – vil der helt undtagelsesvis kunne meddeles opholdstilladelse efter bestemmelsen i § 9, stk. 1, nr. 5, eller § 9, stk. 2, nr. 4, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 6

For Fremskridtspartiet at se, skal der ikke være nogen »elastikker« i loven om udlændinge, og ordene »i almindelighed« bør derfor udgå, således at opholdstilladelse kun gives, hvis ansøgeren ikke har andre børn i hjemlandet.

Til nr. 7

Det foreslåede stk. 3 er identisk med det i lovforslaget foreslåede stk. 3.

I stk. 4 er de to ord »kan« ændret til »skal«, således at det ikke er en skønsvurdering med ubegrænsede muligheder for omgåelse. Der er for Fremskridtspartiet ingen tvivl om, at de krav, der stilles, skal opfyldes, og at det skal ske i alle tilfælde.

I stk. 5 foreslås en ændring, således at ansøgeren først henvises til garanten, og hvis ikke garanten kan eller vil betale for ansøgerens underhold, må ansøgeren forlade landet. Skulle der være sket udbetaling af offentlig hjælp, skal denne kunne kræves tilbage, herunder ved brug af reglerne om inddrivelse af personlige skatter.

I stk. 6 præciseres det, at skulle den situation opstå, at det offentlige har udbetalt hjælp til ansøgeren, og garanten ikke kan eller vil refundere pengene til det offentlige, skal ansøgeren udsendes af landet uden yderligere varsel.

Til nr. 8 og 12

Efter lovforslagets § 1, nr. 6, forlænges fristen i udlændingelovens § 19, stk. 2, inden for

hvilken inddragelse af en opholdstilladelse normalt kan finde sted, fra 2 til 4 år. På tilsvarende måde ændres fristen i udlændingelovens § 18, stk. 2, og bistandslovens § 4, inden for hvilken hjemsendelse af en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, kan ske, fra 2 til 4 år.

Flertallet finder, at en forlængelse af de nævnte frister fra 2 til 3 år vil være tilstrækkelig til at tilgodese de hensyn, der bærer lovændringen. Selv en forlængelse fra 2 til 3 år må betragtes som væsentlig, og der kan være grund til i hvert fald i første omgang at indskrænke sig til sådan en forlængelse af fristen for derved at kunne indhøste erfaringer med denne fristforlængelse, førend der tages stilling til, om en yderligere forlængelse af fristen er ønskelig.

I forbindelse med forslaget om forlængelse af fristen i § 19 m.v. for inddragelse af opholdstilladelse er der fra flere sider rejst spørgsmål om inddragelse af opholdstilladelsen i forhold til udenlandske kvinder, der ophæver samlivet med en herboende ægtefælle som følge af ægtefællens voldsudøvelse. Det er herunder fremhævet, at det bør sikres, at udenlandske kvinder, der ophæver samlivet med deres herboende ægtefælle af denne grund, ikke automatisk udsendes af landet. En sådan udsendelse kan i nogle tilfælde indebære, at kvinden henvises til en meget usikker tilværelse i hjemlandet.

Flertallet har bemærket, at det af justitsministerens svar på Retsudvalgets spørgsmål nr. 2, 9 og 21 fremgår, at der ikke automatisk sker udsendelse af udenlandske kvinder, der ophæver samlivet med deres ægtefælle som følge af dennes voldsudøvelse inden for den i § 19, stk. 2, nævnte frist. Det fremgår således af disse svar, at det følger af bestemmelsen i udlændingelovens § 19, stk. 5, at udlændingemyndighederne ved afgørelsen af, om inddragelse af en opholdstilladelse skal ske, skal foretage en afvejning også af de hensyn, der er anført i udlændingelovens § 26. Af denne bestemmelse følger, at der bl.a. skal tages hensyn til udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund, herunder til varigheden af opholdet her i landet og til, om inddragelse af opholdsretten må antages at virke særlig belastende.

Selv om udlændingemyndighederne således allerede efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 19 ved afgørelsen om ind-

dragelse af opholdstilladelse i disse tilfælde skal foretage en konkret vurdering af sagens omstændigheder, finder flertallet, at der i forbindelse med forlængelsen af den i § 19, stk. 2, nævnte frist på 2 år kan være særlig anledning til hensyntagen over for udenlandske kvinder, hvis ægteskabelige samliv ophæves som følge af ægtefællens voldsudøvelse. Flertallet finder således, at udlændingemyndighederne i de tilfælde, hvor et ægteskabeligt samliv ophæves under den forlængede frist i § 19, stk. 2, ved afvejningen af de hensyn, der taler imod inddragelse af opholdsretten, jf. § 26, bør tillægge det betydelig vægt, om samlivet ophører på grund af ægtefællens voldsudøvelse mod kvinden. Dette gælder navnlig i tilfælde, hvor den udenlandske kvindes personlige forhold giver grund til at tro, at det vil være vanskeligt for hende at vende tilbage til en tålelig tilværelse i hjemlandet.

Flertallet er opmærksom på de administrative vanskeligheder og muligheder for omgåelse i denne forbindelse, som fremgår af de nævnte svar, og finder derfor, at det må være en forudsætning for de ovennævnte princippers anvendelse, at det i den enkelte sag kan godtgøres, at kvinden har været udsat for fysisk voldsudøvelse fra den herboende ægtefælles side, at denne voldsudøvelse er den reelle årsag til samlivets ophævelse, og at kvinden ikke kan vende tilbage til en tålelig tilværelse i hjemlandet.

Til nr. 9

Det præciseres, at der i alle tilfælde skal ske optagelse af foto og fingeraftryk af udlændinge, der ansøger om ophold i Danmark, samt at det i tilfælde af kontrol af den enkelte skal være muligt at optage foto og fingeraftryk, hvis politiet skønner det nødvendigt i undersøgelsen af den pågældendes lovmæssige ophold i Danmark.

Til nr. 10

Reglen om, at asylansøgere kan afvises ved grænsen og sendes direkte tilbage til det land, de kommer fra, uden mulighed for kontakt til flygtningemyndigheder i Danmark, er en ubehagelig del af den danske udlændingelov, der blev indført i 1986. Hvis Danmark ikke fortsat skal stå som et af de lande i EF, der har de mest restriktive asylregler, og hvis danske restriktive regler ikke skal komme til at danne forbillede for EF-regler, må Danmark nu stryge denne regel. Med hensyn til behandling af asylsager inden for EF er disse reguleret i EF's asylkonvention.

Det vil sige, at reglen for fremtiden kun vil blive benyttet over for asylansøgere, der kommer fra lande uden for EF. Hvis danske regler kommer til at danne model for EF-regler, vil visionen om et »Fort Europa« nærme sig virkeligheden. Hvis danske udlændingemyndigheder anser en asylansøgning for at være ubegrundet, er der allerede mulighed for at behandle den efter »åbenbart grundløs«-proceduren.

Til nr. 11

Reglen om, at transportselskaber skal straffes med bøder, såfremt de bringer udlændinge til landet, der ikke er i besiddelse af fornøden rejselægitimation, har afstedkommet meget ubehagelige straffe til transportselskaber, når det, selv efter omhyggelig kontrol, er konstateret, at den pågældendes rejselægitimation har været forfalsket. Reglen har desuden fra den blev indført været udsat for stærk kritik fra internationale humanitære organisationer, herunder UNHCR og Amnesty International, med den begrundelse, at det ikke er i god overensstemmelse med folkeretten at lade afgørelsen om noget så fundamentalt som en persons ret til at søge asyl blive truffet af et transportselskab i stedet for af et lands ansvarlige myndigheder. Endelig er reglen et af de ubehagelige eksempler på, at restriktive regler fra et land, i dette tilfælde Danmark, bliver overtaget af andre europæiske lande.

Bet. o. lovf. vedr. udlændingeloven m.v.

Dorte Bennedsen (S) Erling Christensen (S) Lise Hækkerup (S) Frank Jensen (S)
Birte Weiss (S) Karen Jespersen (S) Ebba Strange (SF) nfm. Gert Petersen (SF)
Sonja Albrink (CD) Grove (KF) fmd. Helge Adam Møller (KF) Inge Dahl-Sørensen (V)
Birthe Rønn Hornbech (V) Svend Aage Jensby (V) Tom Behnke (FP)
Niels Helveg Petersen (RV) Inger Stilling Pedersen (KRF)

JUSTITSMINISTERIET

Den 13. maj 1992

Bilag

NOTAT

om asylsagsbehandlingen efter vedtagelsen af lovforslag nr. L 257 om ændring af udlændingeloven

1. Indledning. Det opstillede mål.

Et af de væsentlige elementer i forbindelse med ændringsforslaget til udlændingeloven er en markant nedsættelse af den samlede sagsbehandlingstid i asylsager.

Justitsministeriet har i den forbindelse søgt at opstille en realistisk målsætning for det forløb, som asylsagen efter lovændringen typisk vil gennemløbe, samt det ressourceforbrug og den sagsbehandlingstid, der er forbundet hermed.

Det er på denne baggrund, at det i bemærkningerne til lovforslaget er tilkendegivet, at en realistisk målsætning for behandlingen af asylsager efter gennemførelsen af lovforslaget vil være, at sagen kan afsluttes inden for en periode af 8-9 måneder, regnet fra det tidspunkt, hvor sagen tages under realitetsbehandling.

Justitsministeriet har naturligvis været opmærksom på, at der også efter gennemførelsen af lovforslaget vil være sager, der i samlet sagsbehandlingstid tager længere tid. Dette kan bl.a. skyldes, at det er nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om forholdene i en asylansøgers hjemland.

Målet om en sagsbehandlingstid på 8-9 måneder er således udtryk for en gennemsnitsbetragtning og et realistisk mål for »den typiske asylsag«.

2. De midler, som skal anvendes til at opnå målet.

En så markant nedsættelse af sagsbehandlingstiden, som det opstillede mål er udtryk for, kan efter Justitsministeriets opfattelse alene opnås, såfremt der sker en væsentlig opstramning af en række led i sagsbehandlingen.

Det vil i denne forbindelse være nødvendigt med en ressourceindsats og med initiativer, som har indvirkning på praksis vedrørende opsættende virkning og genoptagelse, og det vil være nødvendigt at foretage en tæt opfølgning

med henblik på at vurdere, om initiativerne har vist sig effektive.

Asylsagsbehandlingen kan opdeles i tre led: Behandlingen i 1. instans omfattende sagsbehandlingen hos politiet og i Direktoratet for Udlændinge. Dernæst sagsbehandlingen i 2. instans, det vil sige Flygtningenævnets behandling. Endelig som det 3. led de yderligere sagsbehandlingsskridt, der kan komme på tale i forhold til en asylansøger, herunder stillingen til en ansøgning om humanitær opholdstilladelse i Justitsministeriet, klage over Flygtningenævnets afgørelse og/eller Justitsministeriets afgørelse til Folketingets Ombudsmand samt genoptagelsesansmodninger i forhold til tidligere truffne afgørelser inden for den pågældende asylsag.

Ressourcetilførslen må fordeles på en sådan måde, at den får betydning i alle 3 led i asylsagsbehandlingen.

For så vidt angår behandlingen i 1. instans, som omfatter sagsbehandlingen hos politiet og i Direktoratet for Udlændinge, vil en tilførsel af ressourcer betyde, at den tid, der går med politiets afhøring af asylansøgeren og Direktoratet for Udlændinges efterfølgende behandling af sagen, vil kunne afkortes.

Endvidere skal der ske en markant tilførsel af ressourcer til sagsbehandlingen i 2. instans, hvilket i praksis vil sige Flygtningenævnets behandling. Her må ressourceindsatsen omfatte tilrettelæggelsen af sagerne, hvor bl.a. berammelsesperioden og indhentelse af oplysninger i forhold til den pågældende asylansøgers advokat kan tage tid. Derudover kan der efter Justitsministeriets opfattelse opnås en markant sagsbehandlingsopstramning i den såkaldte efterbehandlingsfase, såfremt man gennem anvendelsen af pc'er i forbindelse med Flygtningenævnets møder straks efter afslutningen af mødet kan udlevere nævnets skriftlige beslutning til asylansøgeren.

Endelig må der ske en styrkelse af det 3. led i sagsbehandlingen, som særligt indebærer mulighed for at søge om humanitær opholdstilladelse i Justitsministeriet i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 2, at klage til Folketingets Ombudsmand over afgørelsen i asylsagen eller vedrørende opholdstilladelse af humanitære grunde samt at indgive genoptagelsesansøgninger i forhold til tidligere truffne afgørelser.

Justitsministeriet vil være indstillet på at søge gennemført en yderligere opstramning af sagsbehandlingstiderne i forbindelse med ansøgninger om opholdstilladelse af humanitære grunde.

Det er endvidere Justitsministeriets opfattelse, at der kan ske en underbyggelse af opstramningen i sagsbehandlingen, såfremt der gennemføres en skærpelse af praksis vedrørende opsættende virkning.

Justitsministeriet har særligt peget på, at det vil være muligt med en opstramning på følgende punkter:

- a) at den myndighed, der træffer afgørelse i asylsagen eller sagen om humanitær opholdstilladelse, også fastsætter udrejsefristen, herunder også hvor myndigheden tager stilling til en genoptagelsesansøgning.
- b) at der i visse af de asylsager, der er afgjort som åbenbart grundløse, eller hvor et enigt flygtningenævn har meddelt afslag, ikke gives opsættende virkning ved en klage til Folketingets Ombudsmand.
- c) at udrejsefristen ved klager til Folketingets Ombudsmand kun udsættes i 14 dage, medmindre ombudsmanden i den enkelte sag gør opmærksom på, at der er behov for yderligere udsættelse.
- d) at helt ugrundede ansøgninger om genoptagelse enten af asylsagen eller sagen om hu-

manitær opholdstilladelse ikke tillægges opsættende virkning.

Den konkrete tilrettelæggelse af ændringer i sagsgangen skal selvsagt ske i et samarbejde mellem udlændingemyndighederne indbyrdes og Folketingets Ombudsmand.

Det forudsættes samtidig, at de enkelte myndigheder meget hurtigt skal tage stilling til, hvorvidt en ansøgning kan føre til, at sagens behandling genoptages.

Endelig er det efter Justitsministeriets opfattelse af afgørende betydning, at der sker en tæt opfølgning af sagsbehandlingen i de almindelige asylsager, efter at den nye ordning såvel ressourcemæssigt som sagsbehandlingsmæssigt er sat i kraft. Dette indebærer nærmere, at det løbende myndighedssamarbejde, som allerede er sat i værk og pågår imellem Justitsministeriet, Direktoratet for Udlændinge, Rigspolitichefen, Flygtningenævnets sekretariat samt Udenrigsministeriet, må intensiveres med henblik på nøje at vurdere, hvorvidt det opstillede sagsbehandlingsmål på de 8-9 måneder gennemføres, at identificere eventuelle flaskehalse og at sikre, at det fornødne statistiske grundlag for vurderingen af sagsbehandlingstiden søges tilvejebragt.

3. Konklusionen.

Som nævnt er det efter Justitsministeriets opfattelse realistisk gennem den kreds af midler, som er nævnt ovenfor, at satse på en almindelig sagsbehandlingstid på 8-9 måneder i asylsager. Justitsministeriet anser det for at være af væsentlig betydning, at der sker en løbende opfølgning af effekten af disse initiativer, og at eventuelle yderligere flaskehalse i sagsbehandlingen hurtigt identificeres, analyseres og imødegås.